

1

Jean-Marc Daumalt az imára szólító müezzin kornyikálása és a gyerekei nyafogása ébresztette. Hét óra múlt egy újabb levegőtlen tuniszi reggelen. Ahogy a szeme alkalmazkodott a világossághoz, egy pillanatig nem jutott eszébe a nyomorúsága, de aztán úgy rontott rá az emlék, mint a légszomj, és majdnem feljajdult kétségbeesésében, miközben a fehér plafon repedezett meszelését bámulta. Negyvenegy éves, nős ember, és mindjárt megszakad a szíve!

Amelia Weldon hat napja ment el. Szó nélkül, ok nélkül. Úgy, hogy még egy levelet sem írt. Az egyik percben még Daumal gyerekeit pesztrálta a villában – vacsorát készített, esti mesét olvasott nekik –, a következőben pedig eltűnt. Céline, Jean-Marc felesége szombat hajnalban üresen találta az au pair szobáját, Amelia bőröndjeit kivették a beépített szekrényből, fényképeit és posztereit leszedték a falról. A családi széf az alagsorban zárva volt, de Amelia útlevele és egy nyaklánc, amelyet a biztonság kedvéért tett be a páncélszekrénybe, eltűnt. La Goulette-ben, a kikötőben nem szállt fel az Európába induló komphajóra egyetlen húszéves angol nő sem, akire illett volna Amelia személyleírása, és egyetlen

távozó repülőgép utaslistáján sem szerepelt Amelia Weldon. A város egyetlen hoteljébe vagy ifjúsági szállójába sem jelentkeztek be ezen a néven; az a néhány pirosposztag diák és külföldre szakadt honfitársa, akikkel a lány összejárt Tuniszban, nem tudott Amelia hollétéről. Jean-Marc az aggodalmas munkáltatót megjátszva érdeklődött a brit nagykövetségen, telexezett a párizsi nagykövetségnek, amely megszervezte Amelia alkalmazását, és telefonált a lány fivérének Oxfordba. Láthatólag senki sem volt képes megfejteti eltűnésének a rejtélyét. Jean-Marcnak az volt az egyetlen vigasza, hogy legalább nem találták meg a holttestét valamelyik tuniszi vagy karthágói sikátorban, és nem is került kórházba olyan betegséggel, amely talán örökre elvehetne volna tőle. Egyébként magába volt roskadva. A nő, aki elhozta neki az örült szerelem kéjes kínszenvedését, úgy elillant, akár a visszhang az éjszakában.

A gyerekek tovább nyafogtak. Jean-Marc ledobta magáról az egy szál fehér lepedőt, felült, és masszírozni kezdte sajtó keresztcsontját. Hallotta, amint Céline azt mondja: – Thibaud, utoljára szólok, hogy nem nézel rajzfilmet, amíg meg nem etted a reggelid! – És minden erejére szüksége volt, hogy ne ugorjon ki az ágyból, ne masírozzon ki a konyhába, és ne porolja ki az asterixes pizsama vékony nadrágját. Ehelyett vizet ivott az éjjeliszekrényen álló, félig teli pohárból, félrehúzta a függönyt, és kiállt az első emeleti erkélyre, amely La Marsa háztetőire nézett. Nyugatról kelet felé tartályhajó haladt a láthatáron, két napra Szuettől. Vagy magánhajóval távozott Amelia? Guttmann tart egy jachtot odakint Hammametnél. Persze, a gazdag amerikai zsidó, az összeköttetéseivel és a kiváltságaival, az állítólagos moszados kapcsolataival! Daumal



EGY IDEGEN ORSZÁG



látta, hogy nézett a lányra. Egy ember, aki mindig megkapott mindent, most ezt a zsákmányt szemelte ki. Ő vette volna el tőle Ameliát? Erre az alaptalan féltékenységre nem volt bizonyítéka, kivéve a felszarvazott félelmét a megaláztatástól. A kialvatlanságtól zsibbadtan leült egy műanyag székre az erkélyen. Sülő kenyér illata érződött egy szomszédos kertből. Két méterrel arrébb, az ablak közelében észrevett egy fél csomag Mars Légère-t, és biztos kézzel rágyújtott. Az első adag füst megköhögte.

Lépések a szobában. A gyerekek abba hagyták a nyafogást. Az erkélyajtóban megjelent Céline, és azt mondta: – Ébren vagy – olyan hangon, amellyel sikerült még erősebbre szítania a férje ellenszenvét. Daumal tudta, hogy az asszony őt hibáztatja azért, ami történt. Pedig nem is ismeri az igazságot. Ha megsejtené, még képes lenne vigasztalni a férjét; elvégre a saját apja is több tucat nővel lépett félre a házassága alatt. Miért nem rúgta ki egyszerűen Ameliát? Legalább megmentette volna őt a hosszú kínszenvedéstől. Az asszony mintha direkt gyötörni akarta volna azzal, hogy itt tartja a lányt a háznál.

– Ébren vagyok – felelte, habár Céline már rég nem volt ott: bezárkózott a fürdőszobába a rituális hideg zuhanyhoz. Sikálta terhességektől elrútított testét, amit a férje megutált. Jean-Marc elnyomta a cigarettáját, visszatért a hálószobába, belebújt a padlóra dobott fürdőköpenybe, majd lement a konyhába.

Fatima, a két cseléd egyike, akit a franciaországi munkáltató fogadott fel Daumaléknak a külföldön dolgozó alkalmazottaknak járó szolgáltatások keretében, éppen a kötevényét vette föl. Jean-Marc ügyet se vetett rá. Miután ott volt a tűzhelyen a kávéskanna, csinált magának egy tejeskávét.





Thibaud és Lola a szomszéd szobában vihorásztak, de nem akarta látni őket. Minden szoba, minden szag, minden részlet a villában Ameliára emlékeztette. Abban az irodában csókolóztak először. Azok alatt a leanderfák alatt, a telek hátuljában szeretkeztek először késő éjszaka, miközben Céline mit sem sejtve aludt idebent. Jean-Marc elképesztő kockázatokat vállalt: hajnali kettőkor-háromkor osont ki a hálósobájából, hogy Ameliával lehessen, ölelhessen, habzsolhassa, simogathassa, becézhesse azt a testet, amelynek az emléke annyira megrészegítette, hogy fölnevetett az emlékétől. Azután meghallotta a gondolatait, és tudta, hogy nem sokkal különb egy önsajnáló, érzelgős bolondnál. Hányszor választotta el már csak egy hajszál attól, hogy bevallja Céline-nek viszonyuk titkait; a szobákat, amelyeket ő és Amelia béreltek tuniszi hotelekben; az öt áprilisi napot, amelyet együtt töltöttek Sfaxban, miközben az asszony Beaune-ba vitte a gyerekeket. Jean-Marc tisztában volt vele, mindig is tudta magáról, hogy imádja becsapni Céline-t: ez egyfajta bosszú volt házasságuk áporodott unalmáért. A hazudozás őrizte meg az ép eszét. Amelia megértette. Talán ez kötötte össze őket: a közös tehetség a csalásra. Daumal csak ámult a ravaszságon, amellyel Amelia a kalandjaikat álcázta, nehogy Céline gyanút fogjon. Azok a csintalan hazugságok a reggelinél – „Köszönöm, igen, nagyon jól aludtam” –, és a tudatosan kidolgozott közöny Jean-Marc iránt, valahányszor hármásban voltak Céline-nel. Amelia javasolta, hogy készpénzben fizessenek a hotelszobákért, nehogy gyanús terhelések jelenjenek meg Jean-Marc számlakivonatain. Amelia hagyott fel a parfümmel, nehogy Jean-Marc magával vigye az ágyba a Hermès Calèche illatát.





EGY IDEGEN ORSZÁG



Jean-Marc nem kételkedett benne, hogy a lány mélységes örömét leli tilalmas játékaikban.

Csengett a telefon. Ritkaság volt, hogy reggel nyolc előtt hívják őket; Jean-Marc biztosra vette, hogy Amelia keresi. Felkapta a kagylót, mohón belehallózott.

– John Mark? – kérdezte amerikaias kiejtéssel egy női hang.

Guttman felesége volt. A gazdag, fehér, angolszász, kálvinista örökös nő, a szenátor lánya, aki a Mayflowerig vezet vissza a vagyonát.

– Joan?

– Pontosan. Rosszkor telefonálok?

Daumalnak most nem volt ideje azon a naiv feltételezésen dohogni, hogy a társalgásoknak angol nyelven kell folyniuk. Joan és a férje kizárólag arabul voltak hajlandók tanulni, a franciának még az alapjait sem sajátították el.

– Nem, nem rosszkor. Éppen indultam dolgozni. – Joan nyilván le akarja vinni a gyerekeiket a tengerpartra. – Céline-nel akar beszélni?

Szünet. Joan hangjában kissé lanyhult a szokott pezsgés. Tárgyilagos, sőt komor módba váltott.

– Igazából magával akartam beszélni, John Mark.

– Velem?

– Ameliáról.

Joan tudja. Tudomást szerzett a viszonyukról. Most le akarja leplezni?

– Mi van vele? – kérdezte ellenségesen.

– Arra kért, hogy adjak át magának egy üzenetet.

– Maga látta?





Mintha azt hallotta volna, hogy egy halottnak hitt rokon él és virul. Most már biztos, hogy Amelia vissza akar jönni hozzá!

– Láttam – felelte Joan. – Aggódik magáért.

Daumal úgy vetődött volna rá erre a mondatra, mint a kutya a csontra, ha nem kellett volna fenntartani a hazugságot.

– Nos, igen, Céline és a gyerekek valóban nagyon nyugtalanok voltak. Az egyik percben még itt volt velük Amelia, a következőben meg már elment...

– Nem. Nem Céline-ért. Nem a gyerekekért. Magáért.

Daumalból rohanva távozott a remény. Mint amikor a széllelés becsap egy ajtót.

– Értem? Nem értem.

Újabb óvatos szünet. Joan és Amelia mindig jóban voltak. Míg Guttman pénzzel és kellemmel csalta törbe a lányt, Joan a gondoskodó idősebb lánytestvért játszotta, a szerepmodellt az eleganciához és a kifinomultsághoz, amelyekre Ameliának is kedve támadhat egy napon.

– Szerintem érti, John Mark.

A játéknak vége. Lebukott. Mindenki tudja, hogy Jean-Marc Daumal reménytelenül és nevetségesen belehabarodott egy húszéves pesztrába. Rajta fog röhögni az egész tuniszi fehér közösség.

– Utol akartam érni, még mielőtt bemegy a munkahelyére. Meg akartam nyugtatni, hogy senki sem tud erről. Nem beszéltem róla Davidnek, és egy szót sem szándékozom szólni Céline-nek.

– Köszönöm – felelte halkán Jean-Marc.



EGY IDEGEN ORSZÁG



– Amelia elhagyta Tunéziát. Egészen pontosan tegnap este. Most egy darabig utazgatni fog. Arra kért, mondjam meg magának, mennyire sajnálja, hogy így alakultak a dolgok. Sose akarta így bántani magát, vagy elhagyni a családjukat. Maga nagyon fontos neki, csak ez egyszerűen túl sok volt már Ameliának. Teljesen összezavarodott. Érthetően fogalmazok, John Mark?

– Érthetően.

– Akkor talán közölhetné Céline-nel, hogy Amelia telefonált. A repülőtérrel. Mondja meg a gyerekeinek, hogy Amelia nem jön vissza.

– Azt teszem.

– Szerintem így a legjobb. Szerintem az lesz a legjobb, ha elfelejti.



Ma



2

Philippe és Jeaninne Malot, a párizsi rue Pelleport 79 szám alatti lakosok, több mint egy éve tervezgették egyiptomi álmvakációjukat. Philippe, aki nemrég vonult nyugdíjba, félretett háromezer eurót, és talált egy légitársaságot, amely (igaz, reggel hatkor) hajlandó volt olcsóbban elvinni őket Kairóba, mint amennyibe a Charles de Gaulle repülőtérig és onnan vissza kerül a taxi. Felkutatták az interneten a legjobb kairói és luxori szállodákat, és több mint hatvan százalékos diszkontáron sikerült szobát foglalniuk Sarm es-Sejkben egy luxusüdülőben, ahol utazásuk utolsó öt napját akarták végiglustálkodni.

Malot-ék egy nyirkos nyári délutánon érkeztek Kairóba, és rögtön szeretkezni kezdtek, alighogy magukra zárták a hotelszoba ajtaját. Utána Jeannine kicsomagolt, míg Philippe ágyban maradt, és Nagíb Mahfúz Ekhnaton, a renegátját olvasta, egy regényt, amelyet nem igazán élvezett. Miután rövid sétát tettek a környéken, megvacsoráztak a szálloda három éttermének egyikében, és még éjfél előtt elaludtak a kairói forgalom tompa morájában.

Három élvezetes, bár kimerítő nap következett. Jeannine-nak, noha enyhe gyomorpanaszoktól szenvedett, sikerült egyfolytában öt óra hosszat ámuldozni az Egyiptomi Múzeumban, ahol, mint kijelentette, „elvarázsolták” Tutanhamon kincsei. Utazásuk második napján, röviddel a reggeli után Malot-ék taxiba ültek, és meg voltak döbbenve – mint mindenki, aki először jár Egyiptomban –, hogy a piramisok egy jellegtelen lakónegyedtől alig pár száz méternyire magasodnak a város szélén. Emléktárgyárosoktól és alulképzett idegenvezetőktől menekülve két óra alatt bejárták az egész területet, és megkértek egy kopaszra borotvált németet, hogy fényképezze le őket a Szfinx előtt. Jeannine okvetlenül látni akarta Kheopsz piramisának belsejét, de oda egyedül ment, ugyanis Philippe enyhe klausztrofóbiában szenvedett, és egy munkatársa figyelmeztette, hogy a kripta nemcsak szűk, de fojtogató meleg is van benne. Ujjongó örömeben, hogy láthatott valamit, ami gyerekkora óta elbűvölte, Jeannine tizenöt eurónak megfelelő összeget fizetett ki egy rövid tevelésért egy egyiptomi férfinak. A teve egész idő alatt nyögött, és erős benzinszaga volt. Másnap ebédnél, miközben Jeannine rendezni próbálta felvételeiket a digitális kamerán, véletlenül törölte a fotót, amely a teve nyergében ábrázolta a férjét.

Egy francia stílusmagazin cikkétől felbuzdulva elutaztak Luxorba az éjszakai vonattal, és szobát vettek ki a Winter Palace-ban, jóllehet csak a Pavilonban, az eredeti gyarmati stílusú szálloda négycsillagos toldalék szárnyában. Egy vállalkozó szellemű utazási iroda szamaragolást kínált a Királyok völgyébe, hajnali öt órai indulással. Malot-ék kötelességtudóan jelentkeztek, így pontosan hat óra után láthatták



a drámai napfelkeltét Hatsepszut temploma fölött. Utána kirándultak a denderai és az abüdoszi templomokhoz; és utólag egyetértettek abban, hogy ez volt a vakációjuk legjobb napja. Utolsó luxori délutánjukon Philippe és Jeannine eltaxiztak a karnaki templomhoz, ahol estig maradtak, hogy lássák a híres Hang- és Fényjátékot, amelynek tizedik percében Philippe elaludt.

Kedre Sarm es-Sejkben voltak, a Sínai-félszigeten. Szállodájuk három úszómedencével, egy fodrászszalonnal, két koktélbárral, kilenc tenispályával dicsekedett, és mindehhez akkora biztonsági személyzetet alkalmaztak, hogy egy iszlám fanatikus hadsereg is visszariadt volna tőle. Azon az első estén Malot-ék elhatározták, hogy sétálnak egyet a tengerparton. Habár szállodájukban telt ház volt, rajtuk kívül egyetlen turista sem tartózkodott a holdfényben, amikor lekanyarodtak a hotelt övező betonjárdáról a még mindig meleg homokra.

Utólagos becslések szerint legalább három, késekkel és vasbotokkal fölfegyverzett ember támadta meg őket. Jeannine nyakékét elszakították, szétszórva a gyöngyöket a homokon, újjáról lehúzták arany karikagyűrűjét. Philippe nyakába hurkot vetettek, annál fogva rántották fel ülő helyzetbe, hogy egy második támadó átvághassa a torkát, majd többször is mellbe és lábon szúrhatta. Néhány percen belül elvérzett. Jeannine sikoltozását a szájába tömött rongyos lepedővel fojtották el. Az ő torkát is elvágták, hasát és csípőjét vasrúddal ismételten ütlegelték, a karján kiterjedt véráláfutások voltak.

A szomszédos hotelben nászutazó kanadai újházások felfigyeltek a ribillióra, és hallották Mme Malot fojtott kiáltásait,

CHARLES CUMMING



de a fogyó hold fényénél nem láthatták, hogy pontosan mi történik. Mire leértek a partra, az emberek, akik megtámadták és meggyilkolták a koros francia párt, eltűntek az éjszakában, csak a pusztítást hagyva maguk után. Az egyiptomi hatóságok sietve lezárták az ismeretlen tettesek által elkövetett, elszigetelt erőszakcselekménynek minősített ügyet, amelynek megismétlődése „rendkívül valószínűtlen”.

3

Neki azt mondták, hogy valakit elrabolni az utcáról olyan könnyű, mint rágyújtani. A furgonban várakozó Akim Er-rachidi tudta is, hogy megvan hozzá a bátorsága.

Hétfő éjszaka volt, július végén. A célszemélynek nevet adtak – Holst –, és két hete figyelték a mozgását. Telefon, e-mail, hálósoba, autó; a csapat mindent biztosított. Akim-nak azt azért el kellett ismernie, hogy a fejesek alaposak és elszántak; gondoltak minden részletre. Most profikkal volt dolga. Igen, azonnal érezni lehet a különbséget.

Mellette a furgon sofőrülésén Slimane Nassam dobolt a kormányon valami slágerlistás rhytm and blues ütemére, és színes részletességgel elmondta, mit csinálna Beyoncé Knowlesszal.

– Micsoda segg, apám! Csak öt percre kapjam meg azt az édes segget! – Le is rajzolta a levegőbe, az ágyéka fölött fejezve be a kört. Akim nevetett.

– Kapcsold ki azt a szart! – mondta a főnök, aki ugrásra készen kuporgott a hátsó ajtónál. Slimane lekapcsolta a rádiót. – Holst a láthatáron. Harminc másodperc.



Pontosan úgy volt, ahogy mondták. A sötét utca, egy közismert egerút, Párizs nagyobb része ágyban. Akim látta a célszemélyt az utca másik oldalán, ahogy a postaládához készült átvágni.

– Tíz másodperc. – A főnök a legparancsolóbb formájában. – Ne feledjétek, senki sem tesz kárt senkiben!

A trükk abban állt, mint Akim is tudta, hogy a lehető leggyorsabban kell mozogni, a lehető legkisebb zajjal. A filmekben mindig fordítva csinálják: adrenalintól üvöltő kommandósok rúgják be az ajtót, koromfekete automata karabélyokkal, fénygránátokat hajigálva. Mi nem, mondta a főnök. Mi csendesen és ügyesen csináljuk. Kinyitjuk az ajtót, Holst mögé kerülünk, vigyázunk, hogy senki se lásson.

– Öt másodperc.

Akim hallotta, ahogy a nő a rádióban azt mondja: „Tiszta”, vagyis a furgon látótávolságában nincsen több civil.

– Oké. Indulunk.

Volt egyfajta megkoreografált szépsége. Ahogy Holst elsietett Akim ajtaja előtt, három dolog történt egyidejűleg: Slimane bekapcsolta a motort; Akim kilépett az utcára; a főnök félrecsúsztatva a furgon tolóajtóját. A célszemély nem jelezte, hogy tudná, mi történik. Akim átkapta a bal karjával Holst nyakát, befogta a kezével a tátogó száját, és a jobb karjával beemelte a törzset a furgonba. A többit elvégezte a főnök: megragadta Holst lábát, és behúzta a járműbe. Akim addigra mögéjük került, bezárta a tolóajtót, úgy, ahogy azt tucatszor elpróbálta. A foglyot a padlóra nyomták. Akim hallotta, amint a főnök azt mondja: – Indíts! – olyan nyugodtan és fegyelmezetten, mint aki vonatjegyet vásárol. Slimane elhúzott a furgonnal.

Húsz másodpercig sem tartott.



4

Thomas Kell egy idegen ágyban, egy idegen házban és egy túl jól ismert városban ébredt. Délelőtt tizenegy volt augusztusban, nyolc hónap telt el azóta, hogy kényszernyugdíjazással elküldték a hírszerzéstől. Negyvenkét éves volt, elidegenedett negyvenhárom éves feleségétől, és másnaposságának intenzitása csak az ideiglenes szállás falán lógó Jackson Pollock reprodukcióéhoz volt mérhető.

Hol a pokolban van? Voltak megbízhatatlan emlékei egy negyvenedik születésnap buliról Kensingtonban, egy zsúfolt taxiról, amellyel egy bárba mentek a Dean Streeten, egy lokálról a hackneyi vadonban – utána képszakadás.

Lelőkte magáról a takarót, és meglátta, hogy ruhástól aludt. A szoba egyik sarkában játékok és képeslapok álltak kupacban. Feltápaszkodott, hasztalanul keresett egy pohár vizet, azután széthúzta a függönyt. A szája kiszáradt, a fejét mintha borogatás szorította volna, miközben alkalmazkodott a világossághoz.

Szürke, mozdulatlan, nyirkos délelőtt volt. Mintha egy ikerház emeletén lett volna egy csendes lakónegyed meghatározatlan utcájában. A felhajtóra kis rózsaszín biciklit kötöttek



ki fekete kábellel, amely olyan vastag volt, mint egy boa. Száz méterrel arrébb Jackie Autósiskolájának egyik tanuló vezetője feneklett meg az út közepén egy Y fordulóban. Kell összehúzta a függönyt, és fülelt, hogy hall-e életjeleket a házban. Agyában kezdtek összeállni az este törmelékei, lassan, mint egy félig elfelejtett anekdota. Voltak tálcák töménnyel: abszinttal és tequilával. Volt táncolás egy alacsony mennyezetű pincében. Találkozott cseh diákok népes csoportjával, hosszan értekezett a Reklámőrültekről és Don Draperről. Meglehetősen biztos volt benne, hogy együtt is ült egy taxiban egy Zoltán nevű behemót emberrel. Ifjúságát végigkísérték az alkoholos elsötétítések, de már sok év telt el az óta, amikor utoljára úgy ébredt, hogy nem emlékezett az éjszaka eseményeire. A titkok világában leélt húsz évben megtanulta, hogy úgy előnyös, ha ő dől ki utolsónak.

Éppen a nadrágját kereste, amikor megszólalt a telefonja. A szám titkos volt.

– Tom?

Először nem azonosította a hangot a másnaposság köde mögött, azután beugrott az ismerős kádencia.

– Jimmy? Jesszusom!

Jimmy Marquand régi kollégája volt, jelenleg az SIS nyolc főpapjának egyike. Az ő kezét rázta meg utolsónak nyolc hónapja, amikor egy ropogós decemberi reggelen búcsút vett a Vauxhall Crosstól.

– Probléma van.

– Semmi bájcsevely? – kérdezte Kell. – Nem akarod tudni, milyen az életem a magánszektorban?





EGY IDEGEN ORSZÁG



– Komolyan beszélek, Tom. Nyolcszáz métert gyalogoltam egy telefonfülkéig a Lambeth-en, hogy ne hallgassák le a hívást. Szükségem van a segítségedre.

– Személyesre vagy szakmaira? – Kell megtalálta a nadrágját egy pokróc alatt, egy szék támláján.

– Elvesztettük a főnököt.

Ettől elállt a szava, és meg kellett támaszkodnia a szoba falában. Hirtelen kijózanodott, és olyan tiszta lett a feje, akár egy gyereké.

– Mi?

– Eltűnt. Öt napja. Senkinek sincs semmiféle épkézláb ötlete, hogy hova a pokolba ment a hölgy, vagy mi történt vele.

– A hölgy? – Az MI6-ben a Rimington-ellenes* párt a nőnemű vezetőnek még a gondolatára is allergiás volt. Szinte hihetetlen, hogy a Vauxhall Cross kizárólag férfiakból álló vezérkarában végre megengedték, hogy egy nőt jelöljenek a brit hírszerzés legmagasabb posztjára. – Mikor történt ez?

– Sok mindent nem tudsz – felelte Marquand. – Sok minden megváltozott. Így nem mondhatok többet.

Akkor minek beszélgetünk egyáltalán? – gondolta Kell. Azt akarják, hogy menjek vissza, azok után, ami történt? Csak úgy a szőnyeg alá söprik Kabult és Yassint?

– George Truscottnak nem dolgozom – mondta, megspórolva Marquandnak a fáradságot, hogy föl kelljen tennie a kérdést. – Nem jövök vissza, ha még mindig Haynes fogja a kormányt.

– Csak ezért az egyért – kérte Marquand.

* Stella Rimington: a brit elhárítás vezetője 1991-től 1996-ig (*– a ford.*).





– Semmiért. – Ez majdnem igaz volt, de utána hozzátette:
– Kezdem élvezni, hogy semmit sem kell csinálnom – ami viszont ordas hazugság volt.

A vonal túlsó végéről zaj hallatszott, ami lehetett Marquand szertefoszló reményeinek hangja.

– Tom, ez fontos. Régi motorosra van szükségünk, aki ismeri a dörgést. Te vagy az egyetlen, akiben megbízhatunk.

Kit jelent ez a többes szám? A főpapokat? Ugyanazokat, akik nagy ívben leszarták Kabul miatt? Ugyanazokat, akik boldogan feláldozták volna a közvéleménynek, amely folyamatos nehéztüzérségi összevonást tart az SIS előkertjében?

– Megbíztok? – kérdezte, és felhúzta az egyik cipőjét.

– Megbízunk – felelte Marquand. Majdnem úgy hangzott, mintha komolyan beszélne.

Kell az ablakhoz ment, és kinézett a rózsaszín biciklire, a Jackie tanuló vezetőjére, aki épp sebességeket váltogatott. Mit tartogat még ez a nap? Aszpirint és tévénézést. „Kutyaharapást szőrével”-Bloody Maryket a Greyhound Innben. Nyolc hónapot töltött malmozással, ennyiből áll az élete a „magánszektorban”. Nyolc hónapja néz fekete-fehér filmeket a TCM-en, és issza el a nyugdíját a kocsmában. Nyolc hónapja erőlködik, hogy megmentсен egy házasságot, amely nem hagyja megmenteni magát.

– Kell lennie valaki másnak, aki meg tudja csinálni – mondta. Remélte, hogy nincs valaki más. Remélte, hogy visszakerül a játékba.

– Az új főnök nem akar ki – felelte Marquand. – Amelia Levene az. Hat hét múlva kellene átvennie a hivatalt. – Kiját-szotta az ást. Kell az ágyra rogyott, kissé előredőlve. Ez, hogy



EGY IDEGEN ORSZÁG



Amelia Levene-t is bedobták, mindent megváltoztat. – Ezért kell neked lenned, Tom. Ezért van szükségünk rá, hogy te találd meg. Te voltál az egyetlen az irodánál, aki megértette Ameliát. – Megcukrozta a pirulát, arra az esetre, ha Kell még mindig habozna. – Ezt akartad, nem? Egy második esélyt. Csináld meg, és lezárjuk Yassin aktáját. A legmagasabb szintről üzenik. Találd meg Ameliát, és visszahozhatunk a hidegről.